

יום ה', ו' באייר תש"ס (11 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום 21 ימים, שהם שלושה שבועות לעומר.

הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה, במהרה בימינו אמן. סלה.

נוהגים אנו להתייחס בדפים אלה אך ורק לתאריך העברי, כיוון שהוא הוא המדד של אורח החיים שלנו. אחת הדרכים שבה יהודים שמרו על זהותם וייחודם בתפוצותיהם למשך הדורות היתה בנאמנותם ללוח העברי. וכפי שראינו, בכל יום ויום, בכל תאריך ותאריך אירעו מאורעות רבים ושונים. ובד"כ אין אנו רואים קשר בין הדברים. הדפים משמשים דרך לקשור את עצמינו להיסטוריה שלנו, ודרכה ליצור ולגבש רגשות שותפות בינינו לבין עצמינו, ובינינו לבין עברנו. נדירות הפעמים שרואים קשר בין המאורעות עצמם. **היום הוא יוצא דופן.**

היום, ו' באייר, בשנת תר"פ (1920-5680), בתאריך הלועזי 24 באפריל, **אושרה הצהרת בלפור וגם המנדאט הבריטי על ארץ ישראל** בוועידת 'סן-רמו' (שבאיטליה). למרות האי-שקט הגובר והולך באותם הימים בארץ שמצא את ביטויו בסדרת התקפות של ערבים על שכונות יהודיות בירושלים, אישרה, כאמור, וועידה של המעצמות הגדולות בסן-רמו שהמנדאט על ארץ ישראל יינתן לבריטניה. על-פ' נוסח כתב המנדאט אושרה איפא מחוייבותן של חברת האירגון הבינלאומי – ושל בריטניה מטעמן – להקים את הבית הלאומי היהודי בארץ ישראל.

זו בשנת 1920.

בשנת 1948, בדיוק 28 שנה לאחר מכן, בתאריך לועזי אחר (15 במאי) – שנבחר ע"י הבריטים מהשיקולים המדיניים שלהם – **אך באותו תאריך העברי, ו' באייר, הסתיים היום המנדאט הבריטי על ארץ ישראל וקמה מדינת ישראל על חלק משטחה.**

השבת קוראים בתורה פר' "אמור", שבה כלולים נושאים של אבל ושמחה כאחד. היא פותחת באזהרה לכוהנים שלא ייטמאו למתים (חוץ משבעת הקרובים: אם, אב, אשה, בת, בן, אחות לא-נשואה, ואח) ושלא יקרחו קרחה בראשם על מת. והיא מסיימת בפרישת יריעה רחבה של כל החגים והמועדים בשנה, שהם ימי מנוחה ושמחה לאדם. צרוף זה של נושאים וסדר זה של עניינים בא ללמדנו מוסר השכל בחיי הפרט והכלל: גם בימי צרה וצוקה, כשאין השעה משחקת לנו בתחום זה או אחר, אסור ליפול לתהומות היאוש ואבדן התקוה. אלא, חייבים להתגבר על מצוקת הרעה, שהיא חלק בלתי-נפרד מן החיים, ולקוות לבואם של ימים טובים, ימי חג ושמחה.

(לומדים דבר דומה גם מהסדר ב: "ויהי ערב ויהי בוקר..." – החושך תמיד מקדים את האור. וגם מ: "ששת ימים תעשה מלאכתך, ויום השביעי לאלוקיך..." – ימי המעשה מובילים ליום השמחה והמנוחה.)

ועל הפסוק בפרשה: "וספרתם לכם... שבע שבתות תמימות" [ויקרא כג' 15], אומר המהר"ל: בני ישראל נצטוו מדי שנה 49 ימים מיום הבאת העומר – העשוי קמח שעורים – עד יום קבלת התורה, כדי להורות להם שבחיי המעשה נחוץ הצירוף של קמח ותורה כאחד. או כפי שנוסח ע"י ר' אלעזר בן עזריה: אם אין קמח, אין תורה. אם אין תורה, אין קמח.

[אבות ג' יז']... [פרפראות לתורה]

יום נעים ושבט שלום!

כניסת שבת(בי"ש): 19⁰⁴

צאת השבת(בי"ש): 20⁰²